

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาถึงผลของกิจกรรมค่ายพักแรม ที่มีต่อชาวค่าย ทางด้านบุคลิกภาพการแสดงตัว-เก็บตัว

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นเยาวชนชาย-หญิง ระดับการศึกษาชั้น ม.1 ถึง ม.6 และมีอายุเฉลี่ย 14.02 ปี จากโรงเรียนต่างๆ ทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมเยาวชน ของสมาคมไว.เอ็ม.ซี.เอ.กรุงเทพฯ ในช่วงเดือนตุลาคม 2526 ณ ค่ายพักแรมเยาวชนจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 54 คน ค่ายพักแรมเมืองพัทยา จำนวน 66 คน และ ค่ายพักแรมวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จำนวน 64 คน รวมทั้งสิ้น 184 คน

แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบวัดบุคลิกภาพ M.P.I. (The Maudsley Personality Inventory) โดยให้ชาวค่ายทำแบบทดสอบ 3 ครั้ง คือ ก่อนเข้าค่าย และ หลังเข้าค่าย (Pre-test and Post-test) และติดตามผล ระยะเวลา 3 เดือนหลังจบค่าย (Follow-up) เพื่อนำผลคะแนนต่างมาทดสอบหาความแตกต่างของมัชฌิมเลขคณิต โดยการใช้ t-test ได้ผลการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนบุคลิกภาพของชาวค่ายทั้งหมดจำนวน 184 คน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. มัชฌิมเลขคณิตคะแนนก่อนเข้าค่าย และหลังเข้าค่าย ของกลุ่มที่ได้คะแนนทดสอบก่อนเข้าค่าย ไม่เกิน 22 คะแนน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 โดยที่มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนหลังเข้าค่าย สูงกว่า ก่อนเข้าค่าย
2. มัชฌิมเลขคณิตคะแนนก่อนเข้าค่าย และหลังเข้าค่าย ของกลุ่มชาวค่ายที่ได้คะแนนทดสอบก่อนเข้าค่าย ตั้งแต่ 31 คะแนนขึ้นไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยที่ มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนหลังเข้าค่าย ต่ำกว่า ก่อนเข้าค่าย
3. มัชฌิมเลขคณิตคะแนนหลังเข้าค่าย และติดตามผล ของกลุ่มชาวค่ายที่ได้

คะแนนทดสอบก่อนเข้าค่าย ไม่เกิน 22 คะแนน ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

4. มัชฌิมเลขคณิตคะแนนหลังเข้าค่าย และติดตามผล ของชวาคายกลุ่มที่ได้
คะแนนทดสอบก่อนเข้าค่าย ตั้งแต่ 31 คะแนนขึ้นไป ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05

การอภิปรายผล

จากสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นถึงผลของกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่อระดับบุคลิกภาพทางด้านแสดงตัว-เก็บตัว ของชวาคาย ในการศึกษาครั้งนี้ศึกษาถึงกิจกรรมค่ายพักแรมที่จัดในสถานที่ 3 แห่ง คือ ค่ายพักแรมเมืองพญา ค่ายพักแรมวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และค่ายพักแรมจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งค่ายพักแรมแต่ละแห่งจะมีผู้นำ(Leader) และเจ้าหน้าที่ค่ายพักแรม(Staff) คนละทีมกัน แต่มีพื้นฐานในการจัดกิจกรรม และบริหารงานเป็นรูปแบบเดียวกัน จะแตกต่างกันบ้างก็เป็นกิจกรรมบางส่วน และรายละเอียดบางประการของกิจกรรม ซึ่งจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของสถานที่และสภาพแวดล้อม ผลการศึกษาพบว่า ค่ายพักแรมทั้ง 3 แห่ง คือ ค่ายพักแรมเมืองพญา ค่ายพักแรมวนอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ และมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพของชวาคาย กล่าวคือ กลุ่มชวาคายซึ่งก่อนเข้าค่ายพักแรมมีระดับบุคลิกภาพแบบเก็บตัวสูง (ได้คะแนน Pre-test ค่า ไม่เกิน 22 คะแนน) เมื่อผ่านการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมเป็นระยะเวลา 7 วัน มีระดับบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ และสอดคล้องกับการศึกษาของ นันทยา วงศ์เสรีพัฒนาและคณะ (2524: 48-54) ที่พบว่ากิจกรรมกีฬาและนันทนาการ มีผลต่อการปรับแต่งบุคลิกภาพของนักเรียนที่มีทักษะอ่อน และการศึกษาของ วงศ์พัทธ์ ภูพันธ์ศรี (2523: 106-107) ที่ศึกษาถึงผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training) ของนักศึกษาหญิงพบว่า นักศึกษาหญิงที่ก่อนการฝึกมีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เมื่อผ่านการเข้าร่วมการฝึกแล้ว มีลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมากขึ้น นอกจากนี้ การศึกษาของ กนกวลี เสริมพงศ์ (2525: 89-90) ก็พบว่า บุคลิกภาพของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภายหลังจากการเข้าร่วมการให้การปรึกษาเป็นกลุ่ม (Group Counseling) แตกต่างจากลักษณะบุคลิกภาพก่อนการเข้าร่วมอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยเห็นว่า กิจกรรมและวิธีการของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Assertive Training) และการให้การปรึกษาเป็นกลุ่ม (Group Counseling) อาทิเช่น การให้คำแนะนำภายในกลุ่ม การแสดงเป็นแบบอย่าง การแสดงบทบาทสมมติ การเปิดเผยตนเองต่อกลุ่ม ความรับผิดชอบในตนเองและพฤติกรรมภายในกลุ่ม การให้ผลย้อนกลับ (Feedback) เป็นต้น เป็นวิธีการและกิจกรรมที่คล้าย-

คลึงกับค่ายพักแรมเยาวชน ซึ่งมีผู้นำกลุ่ม (Leader or Counselor) ที่ชาวค่ายมีความสัมพันธ์ไว้นใจ เชื่อใจ ศรัทธาและมีความรัก คอยให้คำแนะนำปรึกษาและเป็นแบบอย่างตลอดระยะเวลาที่อยู่ในค่ายพักแรม

สำหรับกลุ่มชาวค่ายที่ก่อนเข้าค่ายพักแรมมีระดับบุคลิกภาพแสดงตัวสูง (ไคคะแนน Pre-test ตั้งแต่ 31 คะแนนขึ้นไป) พบว่า มีระดับคะแนนบุคลิกภาพลดลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 อย่างไรก็ตามการลดลงของระดับบุคลิกภาพดังกล่าว ยังอยู่ในกลุ่มระดับบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (มัชฌิมเลขคณิต > 31) การที่ระดับคะแนนบุคลิกภาพของกลุ่มชาวค่ายที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวลดลงนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า มีผลมาจากลักษณะของการจัดกิจกรรม และวิธีการของค่ายพักแรมที่ถือว่า "...กลุ่มจะเป็นตัวสำคัญในการพัฒนาบุคลิกลักษณะและทัศนคติของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม การอยู่รวมกันในกลุ่มนั้น ต้องอาศัยความยอมรับนับถือ การเสียสละ และการปรับตัวเข้าหากันของสมาชิกในกลุ่ม" (เกื้อ แก้วเกต 2524 ข: 21) และตามทัศนะของเลวิน (Lewin อ้างถึงใน หลุย จาปาเทศ: 4) ที่ชี้ให้เห็นอิทธิพลอันเกิดจากกลุ่มว่า "คนเรากลัวการที่กลุ่มไม่ยอมรับ เช่น การถูกวิพากษ์วิจารณ์ การถูกปฏิเสธจากกลุ่ม หรือการทำโทษอย่างเปิดเผยจากบุคคลในกลุ่ม หรือผู้นำกลุ่ม" ฉะนั้นอิทธิพลของกลุ่ม หรือความกดดันอันเกิดจากกลุ่ม (Group Pressure) จะมีส่วนในการเปลี่ยนพฤติกรรมของคน (หลุย จาปาเทศ: 4) กิจกรรมค่ายพักแรมนั้น เน้นที่การพัฒนาโดยกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกในกลุ่มก็จะปรับตัวเข้าหากัน ชาวค่ายที่มีลักษณะเก็บตัว ก็จะได้รับ การกระตุ้น และผลักดันให้มีความกล้า มีความเชื่อมั่น และแสดงออกมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันชาวค่ายที่มีลักษณะแสดงตัวมาก ก็จะได้รับ การชี้แนะจากผู้นำกลุ่ม ให้เข้าใจถึงบทบาทรวมทั้งลดการแสดงออกลง อันเป็นการเปิดโอกาสให้กับสมาชิกอื่นในกลุ่มด้วย เพื่อที่กลุ่มจะพัฒนาไปในระดับเดียวกัน นอกจากนี้ ตามแนวคิดของจุง (Jung อ้างถึงใน หลุย จาปาเทศ: 26) ที่ว่า "คนเรามีใจจะเป็นคนเก็บตัว หรือแสดงตัวตลอดกาล คนเราต้องมีทัศนคติที่จะหันเข้าและหันออกจากตัวเองกำลังกันจึงจะเหมาะสมถ้ามีแนวโน้มไปทางใดทางหนึ่งสุดขีดโดยเฉพาะ ก็จะลำบากในการที่จะปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้" นอกจากนี้ Rodney and Ford (1971: 20) ได้กล่าวว่า "ค่ายพักแรมจะช่วยให้ผู้ที่มีลักษณะเก็บตัว และแสดงตัว เข้าหากัน แทนที่จะอยู่รอบนอกกลุ่ม และก็มี ความเต็มใจที่จะแสดงหรือให้ความร่วมมือและเสียสละให้กลุ่มเท่าที่เขาคould ให้ได้" ซึ่งเป็นลักษณะของการปรับตัวอันเกิดจากการอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จากแนวคิดและเหตุผลดังกล่าวสรุปได้ว่า กิจกรรมค่ายพักแรมจึงมีผลต่อการปรับตัวทั้งผู้ที่มีลักษณะบุคลิกภาพแสดงตัวและผู้ที่มีลักษณะเก็บตัว

ในการติดตามผลลักษณะบุคลิกภาพของชาวค่าย ภายหลังเสร็จสิ้นค่ายเป็นระยะเวลา

ประมาณ 3 เดือน พบว่า ผลของกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่อบุคลิกภาพแบบแสดงตัว-เก็บตัว ของ ชาวค่ายนั้นยังคงอยู่(มีดัชนีเลขคณิต Post-test and Follow-up ไม่แตกต่างกัน) ดังนั้นผล ของการศึกษาชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมค่ายพักแรมที่ได้รับการจัดการ(Organized)อย่างมีเป้าหมายนั้น เป็นสื่ออย่างหนึ่งในการปรับปรุงลักษณะบุคลิกภาพของชาวค่ายแบบแสดงตัว-เก็บตัว ของเด็กและ เยาวชน ทั้งนี้เพราะกิจกรรมค่ายพักแรมเปิดโอกาสให้ชาวค่ายได้มีการเรียนรู้สิ่งต่างๆด้วยประ- สบการณ์จริง และ การเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพ (Stagner 1974: 155) โดยเฉพาะ การเรียนรู้ที่มีขอบเขตและทิศทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาอื่นๆ (Stott 1974: 87) ดังเช่นกิจกรรมค่ายพักแรม

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ชี้ให้เห็นว่า กิจกรรมค่ายพักแรมเยาวชนเป็นกิจกรรม ที่สามารถใช้เป็นสื่ออย่างหนึ่งในการพัฒนาบุคลิกภาพทางการแสดงตัว-เก็บตัวของเยาวชนได้ โดยเฉพาะค่ายพักแรมที่มีระยะเวลาการจัดค่ายอย่างน้อยที่สุด 7 วัน และจุดมุ่งหมายของค่ายพัก- แรมก็มีจุดมุ่งเน้นที่การพัฒนาบุคลิกภาพดังกล่าวเป็นพิเศษแต่อย่างใด ดังนั้น ควรได้มีการส่งเสริม ให้มีการจัดค่ายพักแรมเยาวชน ในรูปแบบและลักษณะเดียวกับค่ายพักแรมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ให้ กว้างขวางมากขึ้น ทั้งในภาครัฐบาลและองค์กร เอกชนต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา เยาวชนของประเทศในอีกทางหนึ่ง

2. จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการจัดค่ายพัก - แรมที่น่าจะต้องพิจารณาถึง คือ

2.1 วิธีการจัดและดำเนินกิจกรรมในค่ายพักแรม ควรเน้นให้ผู้นำกลุ่มมีบทบาท ในการกระตุ้นและส่งเสริมการปรับปรุงบุคลิกภาพมากกว่าการเน้นที่ชนิดและประเภทของกิจกรรม

2.2 ค่ายพักแรมที่จัดในการศึกษาครั้งนี้ ยังขาดการประเมินผลในแต่ละกิจ- กรรม ทำให้ไม่สามารถทราบได้ว่า แต่ละกิจกรรมที่จัดนั้นได้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ต้องการมาก- น้อยเพียงใด ทำให้ขาดแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงให้กิจกรรมนั้นมีประสิทธิภาพและมีสัม- ฤทธิผลมากขึ้น ดังนั้นการจัดค่ายพักแรมควรได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประเมินผลกิจกรรม ให้มากขึ้น

2.3 ควรจัดค่ายพักแรมในสถานที่ที่ไม่ไกลจากภูมิลำเนาของชาวค่ายมากนัก ในการศึกษาค้นคว้าพบว่าชาวค่ายพักแรมจังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่เป็นเยาวชนจากกรุงเทพฯ จึง

เสียเวลาในการเดินทางมาก ระยะเวลาของค่ายพักแรมซึ่งกำหนดไว้ 7 วัน จึงเหลือวันเวลาสำหรับการจัดกิจกรรมน้อยลง และการเดินทางที่ยาวนานทำให้ชาวค่ายมีความเหน็ดเหนื่อยและอ่อนเพลียมาก หากต้องการที่จะจัดค่ายพักแรมในสถานที่ที่ห่างไกลออกไป น่าที่จะได้ขยายเวลาของการจัดค่ายพักแรมมากขึ้น เพื่อให้ชาวค่ายจะได้มีเวลาสำหรับการปรับตัวอย่างเพียงพอ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยคราวต่อไป ใครขอเสนอแนะแนวทางดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาถึงผลของกิจกรรมค่ายพักแรมที่มีต่อชาวค่ายโดยมีไคแยกเพศชาย-หญิง จึงไม่สามารถบ่งได้ว่ากิจกรรมค่ายพักแรมจะมีผลต่อการปรับปรุงบุคลิกภาพด้านแสดงตัว-เก็บตัวของชาวค่ายชาย หรือหญิงมากกว่ากัน ซึ่งจากการศึกษาที่ผ่านมาของหลายท่านพบว่าหญิงไทยมีลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัวมากกว่าเพศชาย ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของกิจกรรมค่ายที่มีต่อบุคลิกภาพของชายและหญิง
2. การศึกษาครั้งนี้ แม้ว่าจะศึกษาถึงค่ายพักแรมถึง 3 แห่งที่จัดในสถานที่ที่แตกต่างกัน แต่มิได้ศึกษาในเชิงเปรียบเทียบระหว่างค่ายพักแรมแต่ละแห่ง จึงใคร่เสนอแนะว่าควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบผลของค่ายพักแรมที่จัดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป เช่น ระหว่างค่ายพักแรมที่จัดขึ้นในสภาพแวดล้อมทางทะเล และค่ายพักแรมในสภาพแวดล้อมของป่าเขา
3. ปัจจุบัน มีการจัดค่ายพักแรมเยาวชนพิการโดยสมาคมไว.เอ็ม.ซี.เอ.กรุงเทพฯ เป็นปีที่ 2 ดังนั้นผลของกิจกรรมค่ายพักแรมจะมีต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเยาวชนพิการหรือไม่ รวมทั้งในด้านความคิดเกี่ยวกับตัวเอง และการปรับตัว เป็นสิ่งที่น่าสนใจจะได้มีการศึกษาต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย